

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. szeptember 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A KRISZTUSRA MUTATÓ IZRÁEL

Énekek: 98,1-2; 489; 469,3; 487,8; 447

Lekció: 1Móz 49,1-28

Alapige: 1Móz 49,10,18

Imádkozzunk!

Áldunk és dicsőítünk téged, örökkévaló Istenünk, hogyha új éneket tudunk már énekelni neked. Nem azért új, mert különleges vagy modern, hanem azért, mert új szívből származik, és újjászült ajkak zengik feléd. Köszönjük neked ezt a csodát, Urunk, hogy kegyelmedet megmutattad a te gyermekeid felé, amikor eltörölted álnokságukat és vétkeikről nem emlékezel meg. Hadd köszönjük meg neked a te igédet, mely által teremtettél mennyet és földet, és amely által beleszólsz a mi életünkbe! Köszönjük neked, hogy a te igéd igazság, és magasztalunk téged azért, hogy amit ígértél és ígérsz, azt meg is cselekszed. Köszönjük, hogy te ragyogtál és ragyogsz előttünk, mint dicsőséges Úr, mint örökkévaló Király.

Magasztalunk téged, mert egész héten arról hallhattunk, hogy egy ilyen emberrel is tudsz mit kezdeni, mint Jákob. Köszönjük, hogy megragadtad és új alapokra helyezted az életét, és elindítottad őt a megszentelődés útján, az ő életében elvégezted azt, amit el akartál végezni. Köszönjük, hogy nem végeztél fél munkát, és úgy halhatott meg, hogy egészen bizonyos volt benne, hozzád megy.

Urunk, kérünk, hogy ma is szólj hozzánk, és áldd meg Szentlelkeddel az ige üzenetét! Vedd kezébe az ige hirdetőjét is, Urunk, hiszen, ha nem te szólsz, akkor nem érdemes mondani egy mondatot sem, de ha te szólsz, akkor hosszan lehet és kell beszélni a te dolgaidról! Szeretnénk hirdetni a te nagyságos dolgaidat, és kérünk, hogy valóban nagyok legyenek előttünk ezek, hódolatra indítók, imádatra

serkentők! Járass azért bennünket most ebben az órában is levetett saruval a te igéd előtt, Urunk, hadd tudjuk elmondani, hogy a te igéd igazság!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, az igét a Mózes 1. könyve 49. fejezetének az 1. versétől kezdődően olvasom: *„És szólítá Jákob az ő fiait, és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messze jövőben. Gyűljetek össze s hallgassatok Jákobnak fiai! hallgassatok Izráelre, a ti atyátokra. Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengeje, első a méltóságban, első a hatalomban. Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő. Simeon és Lévi atyafiai, erőszak eszközei az ő fegyverök. Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert haragjokban férfit öltek, s kedvök telve inát szegték az ökörnek. Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; elosztatom őket Jákobban, és elszélesztem Izráelben. Júda! téged magasztalnak atyádfiai, kezud ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. Oroszlánkölyök Júda; zsákmányt ejtvén, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint nöstény oroszlán; ki veri őt fel? Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez samara vemhét, ruháját borban mossa, felöltőjét a szőlő vérében. Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai. Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határának széle Czídonig ér. Izsakhár erős csontú samár, a karámok közt heverész. S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgálva lesz. Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége. Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. Szabadításodra várok Uram! Gád! had háborgatja; majd ő hág annak sarkába. Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat. Nafthali, gyors lábú szarvas, az ő beszéde kedves. Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: De me-reven marad kézíve, feszülten keze karjai, Jákob Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától. Atyád Istenétől, a ki segítjen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alatt terül, az emlék és anyaméh áldásaival. Atyád áldásai meghaladják az ő hegycsúcsait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztatottnak koponyájára. Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt. Mind ezek Izráel nemzetségei, tizenketten, és ez az a mit mondott nekik az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon áldásával áldá meg.”*

Kedves testvérek, ezen a héten Jákob élete állt előttünk, és beleláthattunk abba, amiről egy kedves lelkiének egyik sora szól: „Két nagy csodát találok itt, s a szégyen elpirít: Isten szerelmét látom én, s szívem nagy bűneit.” Igaz, hogy az énekíró ezt a Golgotáról írta, miután a Golgota keresztre állt és lehullt a teher, de amikor Jákob történetével foglalkozunk, akkor ugyanez juthat eszünkbe. Ezt a két

nagy dolgot látjuk: a mi bűneinket és Isten kegyelmét. Azt láthatjuk, hogy mire vagyunk képesek, és mit akar elvégezni a mi örökkévaló Istenünk. Láthatjuk azt, hogy igaz az ige: az ember szívének gondolata gonosz ifjúságától fogva, mégis a kegyelem jár a bűn nyomában, és Jákob élete vége nagyon szép. Elvégzi Isten benne a jó dolgot, amit elkezdett.

Láttuk tegnap, hogy a halálra készülve is Isten dolgaival foglalkozik. Az Isten dolgai érdeklik a haldokló Jákobot, aki tudja, hogy befejeződik földi léte. És látjuk azt a mai igében, hogy szólítja az ő fiait – miután Efraimot és Manassét megáldotta – azzal, hogy „gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg, mi következik a messi jövőben!” Mégis két igevers az, ami ennek az egész huszonnyolc versnek a lényege. Az egyik, amikor arról tesz bizonyosságot Jákob, hogy „Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek.” Majd a 18. versben, miután felsorolja az ő fiait és megáldja, szinte felsóhajt: „Szabadításodra várok, Uram!”

Nézzük meg tehát ennek a szakasznak néhány lelki üzenetét! Először is meg kell állapítanunk az 1. vers alapján, hogy Isten ígéretei, mennyei áldásai hosszú lejáratúak. Van ilyen kölcsön is, nem ajánlom senkinek, de Isten ígéreteit igen, amelyek hosszú lejáratúak! Azt mondja Jákob, hogy ami a távoli jövőben vár rátok, arról szeretnék szólni! Azért mondhatja ezt Jákob, mert tudja, hogy Isten beszédei soha el nem múlnak, és hogy az az Isten, aki őt hordozta, megáldotta már Lúznál, aki ígéretet adott neki, élő Isten. Ő évszázadok múlva is az lesz, aki volt, mert nála nincs változás vagy változásnak árnyéka.

Miért olyan fontos ez? Azért, mert a testi ember úgy gondolkodik, hogy az a fontos, ami ma van. Ha valamit kér Istentől, akkor azt mondja: „Adj, uram isten, de mindjárt!” Vagy: „Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok.” Azonban a hívő embernek meg kell tanulnia várni! Meg kell tanulnia azt, hogy Isten szabad, amikor az ő szavát beteljesíti! Jákob története és a hívők története arra mutat az Újszövetség fényében, hogy nem érték el életükben azt, amit Isten ígért nekik, mégis úgy éltek, mintha már az övék lenne. Erről beszél az Újszövetség nekünk.

Sok-sok újszövetségi ige juthat eszünkbe, hogy valóban nem nyerték meg az ígéreteket, de távolról látták és üdvözölték azokat. Vagyis egész szívvel hittek abban, amit Isten megígért. Ezért mondja Jákob ezt a mondatot, hogy „Szabadításodra várok, Uram!” Ha ezt nem tudnánk, akkor hogyan várnánk Jézusra? Isten népének az Újszövetségben várakozásban kellett élnie. Azt mondja az ige: „... ti pedig hasonlók azokhoz a szolgákhoz, akik várják az ő Urukát.” A hitetlenek úgy gondolkodnak, hogy késik; nem fog visszajönni, és nem várják. Véghezviszik azt, amit ők akarnak. A hívő ember azonban, ha telik is az idő, biztos benne, hogy Isten beteljesíti, és ez a reménység ad neki erőt. Ez segít abban, hogy el ne veszítsük bizodalunkat, melynek nagy jutalma van, és el ne veszítsük a mi hitünket, meg ne gyengüljön az!

Láthatjuk, hogy Jákob, úgymond megáldja az ő gyermekeit, hiszen a végén ezt olvassuk, hogy „így áldotta meg”. De miről szól ez az áldás? Rúbenről, aki elsőszülött volt, azt olvassuk, hogy „Állhatatlan, mint a víz, nem lesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő.” Olyan dolgot tett Rúben, ami még a világ fiainál is szomorú lett volna, nem egy olyan embernél,

aki Jákob fia. Aztán ilyeneket olvasunk: „Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverök.” Ők voltak felelősek a sikemi vérfürdőért.

Hadd mondjam el a testvéreknek, hogy amikor valaki vesz egy új autót, és megkérdi az eladótól a szalonban, hogy milyen tartozékok vannak benne, akkor ezt a tájékoztatást kapja: ó, uram, ez alapfelszereltség, ezt nem kell külön kifizetni, nem kell külön kérni, ez hozzá tartozik! Az jutott eszembe, amikor elolvastam Jákob áldását, hogy itt a Biblia felsorolja a mi alapfelszereltségünket. Ezek azok, amiket nem kell külön kérni, nem kell értük semmit tenni, így jövünk a világra. Ahogy megszületett Rúben, meg Simeon, meg Lévi, meg a többiek, mi is ilyen alapfelszereltséggel jövünk erre a világra.

Jákob azért hívta oda a fiait, hogy megáldja őket, ehelyett arról beszél, hogy mi vár rájuk a távoli jövőben. Ebben a huszonnyolc versben tulajdonképpen elmondja Jákob: ha Isten nem könyörül és nem ad szabadítást, akkor nem mentek semmire ezzel az alapfelszereltséggel, ezzel a veletek született bűnnel! Mire fogtok menni a naponta elkövetett vétkekkel, amiket halmoztok, ha Isten nem ad szabadítást, és nem könyörül rajtatok? Ilyen alaptermészettel nem nagyon lehet számítani áldásra, hanem csak a kegyelemre.

Mégis, testvérek, azt mondja a Biblia, hogy az ilyen erőszakos emberek, mint ők voltak, hacsak meg nem szabadíttatnak, nem lehetnek áldások hordozóivá. Nem iratkozhatnak be Isten iskolájába, ahol megtanulhatják, hogy „én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek”. Hacsak nem történik meg az, amit Jákob kér: „Szabadításodra várok Uram!” Csak szabadítás útján lehet miénk az áldás.

Az is nagy tanulság ebben az igében, hogy Jákob nem elfogult a gyermekei bűneivel kapcsolatban. Ezt is jó megtanulnunk az igéből, hogy nem lehetünk elnézőek a gyermekeink bűneivel kapcsolatban! Nagy kísértése ez a szülőknek, nagyszülőknek, akik annyira szeretik a gyermeküket, az unokáikat, hogy azokkal elnézőek. Figyelitek ezt a jákobi realitást, amikor elmondja, hogy milyenek az ő gyermekei? Az ember dicsekedni szeretne a gyermekeivel, mire vitték, milyenek! Amikor ezt teszik, akkor mindig mentegetik őket, elnézik a bűneiket: nem is olyan nagy baj az! Vagy esetleg nem beszélnek róla. Jákob felvállalja, hogy az ő gyermekeinek ez az alapfelszereltsége, ez az alaptermészete, így jöttek a világra.

Ahogy az ének mondja: „Sírva jöttünk e világra, sírás közt távoztunk el”, de nemcsak sírva jövünk erre a világra, hanem hozzuk magunkkal a mi bűneinket, atyáinktól örökölt, hiábavaló életünket – ahogy az ige mondja, melyből egyetlen kiút, Jézus Krisztus szabadítása. Nagy kísértés, testvérek, és szeretnék biztatni mindenkit, hogy nagyon vigyázzon, vegye komolyan Jákob történetét! Nehogy úgy járjon, mint Éli, aki elnézte a fiai bűneit! Legfeljebb csak annyit mondott nekik, hogy „ejnye-bejnye”, de nem volt határozott.

Sokakkal találkoztam, akiknek el kellett mondjam: igen, neked meg kell mondanod! Jákob megmondta a gyermekeinek: Isten áldására nem számíthatsz, ha ilyen az alaptermészeted! Nem számíthatsz az áldásra, nem várhatsz boldogulást, ha bűnben élsz, ha engedetlenségben jársz! Vigyázzunk, testvérek, ha Isten gyermekei vagyunk, akkor a bűnt bűnnek mondjuk, és a kegyelmet kegyelemnek látjuk! Rúbenről azt mondja Jákob: „álhatatlan, mint a víz”, mert Rúben olyan volt,

hogy nagy fellángolás, nagy elhatározás: na, majd megcsináljuk; aztán mikor menni kellett volna, akkor maradt ott, ahol volt.

Rúben lelkiülete nem érték a lelki harcban, amire azt mondja az apostol: harcold meg ezt a harcot, de ne légy állhatatlan, mert csak azok érik el a célt, akik állhatatosak lesznek, akik kitartanak! A Jelenések könyvében biztatja a Lélek a gyülekezeteket, hogy tartsanak ki! „Légy hű mindhalálig!” „Végig megálld a nagy tusát, Erőt Urad, a Krisztus ád!” – ahogy énekeljük. Ó, milyen sokszor előfordul – mi is küszködünk vele –, amikor valaki vállal valamit: igen, megyek az ovis hittanra, vagy a gyermek-istentiszteletre segítőnek; aztán nem jön, de nem is ír, hogy miért nem jött. Isten szolgálatában az ilyen lelkiülettel Isten nem akarja használni.

Jákob felsorolja a gyermekei tulajdonságait, és közben felsóhajt, hogy „Szabadításodra várok Uram!” Vajon miért kellene várni erre a szabadításra, ha Jákob is el tudná intézni, vagy meg tudná változtatni az ő gyermekeit? A világnak ez a módszere: szedd össze magad; csináld ezt, csináld azt; tedd ezt, tedd azt; számolj le ezzel, számolj le azzal; legyen önbizalmod! Jákob meg felsóhajt: Uram, én nem önbizalmat kérek! Én nem összeszedni szeretném magam, vagy a sarkamra állni, hanem én a te szabadításodra várok!

Figyeljétek meg, hogy ez az ember szabadításra vár, aki olyan sokszor a kezébe vette az élete irányítását, aki azt gondolta, hogy ő akkor fog meggazdagodni, hogyha ezt meg azt csinálja, hogyha így meg úgy sumákol! Emlékszünk rá, hogy lesz több bányája, nagyobb gazdagsága? És rájön arra az élete végén, a megszentelődő élet végén, hogy szabadításra van szükség, nincs más megoldás: „Szabadításodra várok Uram!” Jézus Krisztus mondja: „aki jönni akar énutánam, az tagadja meg magát! Vegye fel a keresztet és kövessen engem!” Önmagunk megtagadása ezt jelenti: átengedni mindent Istennek, az én Uramnak kezébe, mert Úr lett az életem fölött.

Miért kellett volna eljönni Silónak? Azt mondja itt Jákob: mert eljön Siló, és a népek neki engednek. Miért kellett eljönnie Jézus Krisztusnak, ha mi magunktól is meg tudnánk változni, vagy fel tudnánk számolni az alapfelszereltségünket, amivel megszületünk? Akkor miért kellett az angyalnak kijelenteni, hogy „nevezd nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét annak bűneiből”? Mire tanít ez az ige bennünket, testvérek? Arra, hogy a velünk született alapfelszereltséget, bűneinket az áldások sora sem változtatja új természetűvé. A kőszív helyett csak az Úr tud hússzívet adni. Kéred-e, hogy „új szívet adj, Uram, énnekem”? Az ilyen ember nem azt mondja, hogy „én már csak ilyen vagyok, fogadjanak el engem így!” Hanem azt mondja: „könyörülj rajtam, én Istenem, és a te irgalmasságod sokasága szerint töröld el az én bűneimet!”

Hadd szóljak arról is, hogy vannak azért itt olyan fiak, akikről valami jót mond Jákob! Például a 20. versben: „Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat.” Aztán Józsefről azt mondja a 22. vers: „Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat.” Igen, vannak olyanok Jákob fiai között, akik megáldatnak, kenyerek kövér. A héten elhangzott egyik este, hogy Istennél az nem törvényszerűség, hogy a hívő ember rózsaszirmok között járkal, a hitetlen ember pedig mindenféle rosszból kiveszi a részét, hanem Istennél sokszor éppen fordítva van.

A Zsoltárok könyvében ez rögtön kiderül. A zsoltáros felkiált: Uram, a hitetleneknek olyan jól megy a soruk! Itt pedig azt olvassuk: „Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat.” Jól terem a földje, mint az újszövetségi gazdagnak, aki azt mondja: építetek csűröket, mert rengeteg termésem van! Hát, ez az ember megáldatik, aztán megy a pokolra majd a sok kenyérével együtt. Azt mondja az ige: „... királyi csemegét szolgáltat.” Ez azt jelenti, hogy „a király céljaira”, amit ma úgy mondanánk, hogy adakozik bőségesen.

Lehet adakozni, testvérek! Ismertem olyanokat, akik nem jártak hitben, és százezreket adtak egy évben egyházfenntartói járuléknak, meg ismertem gazdagokat, akik odahajítottak egy ötszázast. Lehet azt mondani: királyi csemegét szolgáltat, ez nagyszerű! Szolgáltatasz te királyi csemegét? Jézus nézte, hogy ki mint dob a perselybe. Ki dobja a királyi csemegét? Az idődet, az erődet, vagy minden javadat – ahogy az ének mondja – fektess be érte, csak nyerj lelkeket, gyümölcsöt hozz, hogy ő megmentett!

Kedves testvérek, tanuljuk meg az igéből, hogy mégsem ezek az emberek az áldás hordozói, bár testileg megáldatnak, hanem azok, akik Jézust hordozzák! „Míg eljő Siló, akinek engednek a népek.” Az áldás hordozói azok lesznek, akik engednek a Fiúnak. Hogy mondja az ige? „... aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” Akik engednek a Fiúnak – ez az egyik tanítása az igének, a másik pedig: lehetsz te Isten nélkül is áldott ezen a földön. A kenyered gazdag lehet, haladhatsz ranglétrán, sikerben, mindenben lehet haladni a hitetleneknek, a pogányoknak is. Ez nem csak Isten gyermekeinek az osztályrésze, de tanuljuk meg: áldottak lehetünk, csak az ilyen ember, áldássá nem lesz! Pedig Isten azt ígéri az ő gyermekeinek, hogyha megáldja őket, akkor áldássá lesznek!

Mondtam a felszentelésemén, hogy engem Ecsedy Aladár bácsi már 17 éves koromban megáldott azzal az igével, hogy „Megáldalak és áldás leszel!” Isten megáldhatja még a hitlent is, jól mehet a sora, de nekünk nemcsak erre van szükségünk, hanem arra, hogy áldássá is legyünk! Nem tudom, ismeritek-e azt a lelki éneket, hogy „Mondd csak, áldás-e életed másnak? Szeretet szívedből árad-e? Bűnről, váltságról szólsz a világnak? Haza elveszettet viszel-e?” Mindig ez a refrén: „Tégy engem áldássá Uram, még ma!” Azért, mert áldássá akarok lenni!

Sokan bezsebelnék az áldást úgy, hogy legyünk áldottak, de nekünk arra van szükségünk, hogy áldássá legyünk! Jézus Krisztus azt mondja az övéinek, hogy sóvá kell lennetek, világossággá! „Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék.” Az áldott élet lehet ilyen véka alatt égő élet, de az áldássá lett élet pedig az, amikor lekerül a véka, és világít azoknak, akik a házban vannak. Áldás-e az életünk? Az Úr szabadítása nélkül nem lehet áldássá az életünk. „Szabadításodra várok Uram!”

Ó, milyen lelki látása van ennek a testileg vak embernek! Teljesen vak már ekkor Jákob, és mégis milyen lelki látása van! Lehet, hogy Isten megáldja az életedet valamivel, de az a kérdés, hogy a neved ott van-e az élet könyvében? Emlékeztek, amikor visszamennek a tanítványok, és mondják Jézusnak: hú, mennyi áldást vettünk, még az ördögök is engednek nekünk! Jézus azt feleli: ne ennek örüljétek, hanem annak, hogy a nevetek be van írva az élet könyvébe!

Testvérem, ez a kérdés: téged izgat-e, hogy a neved be van írva az élet könyvébe? Hadd mondjam, hogy az elveszetteket ez abszolút nem izgatja. A hitetlen ember ezen nevet: micsoda, az élet könyvébe? Akiben az Úr munkál, az ezt kérdezi: mit cselekedjem akkor, hogy örök életem legyen? Az már jó, ha valakit elkezd nyugtalanítani, hogy ő be van-e írva az élet könyvébe.

Benjámin törzséről még: „Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt.” Beteljesedett? Be bizony! Ez a Bírák könyve 19. fejezetében van leírva, meg az Újszövetségben, mikor egy ember, aki átéli az Isten szabadítását, boldogan mondja, hogy ő honnan való. Aki a Krisztust prédikálja városról városra, és azt mondja, hogy ő Benjámin törzséből való: úgy hívják, hogy Pál apostol. Benjámin törzséből, sok száz évvel később, aki átéli a szabadítást és enged Silónak, az azt mondja a korinthusiaknak: „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.”

Benjámin törzsének ez az alapfelszereltsége: estére zsákmányt oszt. Azt mondja Pál apostol: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére” – írja Rómába. „Eljő Siló... nem távozik el a fejedelmi pálca Júdatól.” Onnan fog származni a Messiás, nem Józseftől, nem Benjámintól, nem Rúbentől, aki elsősülött, hanem Júdatól. Aki nem volt külön, erőszakos volt, úgy is nevezték, hogy oroszlán.

„Nem távozik el a fejedelmi pálca, míg eljő Siló és a népek engednek neki.” Amikor Simeon kezébe veszi a gyermeket, honnan tudja, hogy ő a Krisztus? Vagy amikor elindulnak a napkeleti bölcsek, honnan tudják, hogy hová kell menniük; hogy megszülethetett a Krisztus? Onnan, hogy akkor távozott el a fejedelmi pálca Júdatól. Az első uralkodó, aki akkor a trónra ült, nem Júda nemzetségéből való volt. És a hívő szív ide nyúlt vissza, az Ószövetséghez, mert Mózes megírta! Egy hithű zsidónak tudnia kellett, hogy amikor eltávozik a fejedelmi pálca Júdatól, amikor nem júdai király fog ülni a trónon, akkor fog eljönni a Messiás, és azokban a percekben ezt várták!

Ezért nem Mária volt mindenórás – ahogy szoktuk mondani –, hanem a hívő zsidók voltak mindenórásak. Ők minden órában várták, hogy a Messiás megszületik, mert már nem júdai király ült a trónon, hanem az edomita Heródes. Ezért volt biztos benne Simeon, hogy „látták szemeim a te üdvösségedet”, mert hittek az Írásnak. Szívükben melengettek több száz éves próféciákat. Tudták, hogy Isten ígéretei hosszú lejáratúak. Nem csodálatos? Mikor az értelmük kinyílt, onnantól kezdve már várták Silót, várták Jézus Krisztust, és amikor eljött, akkor tudták, hogy ő az. Jákob elismeri ezzel a mondattal: „Szabadításodra várok Uram!”, hogy nem tud a bűnnel mit kezdeni. „Nem tudok a hajlamommal, a természetemmel mit kezdeni. Tényleg ilyen vagyok.”

Nekünk viszont van egy ígéretünk, hogy nem kell ilyennek lennünk, mert amikor Jézus Krisztus újjá tesz, akkor elmondhatjuk: „... a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” Ezért a bűnből szabadulásra nincs más lehetőség. Nem az idő oldja meg a bűnt, nem a felejtés a gyógyszer rá, hanem Jézus Krisztus váltsága. Őbenne lesz az életed áldássá, mert őt bízta meg az Atya azzal, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Ő mondja: „... aki énhozzám jön, én azt semmiképpen ki

A KRISZTUSRA MUTATÓ IZRÁEL

nem vetem”; „és akit nekem ad az Atya, az mind hozzám jön.” Ő a Júda nemzet-ségéből való Oroszlán, akit a mennyben így dicsőítenek: méltó a megöletett Bá-rány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. Ő az, aki azt mondja, hogy az övéit feltámasztja az utolsó napon.

Hadd fejezzem be azzal az evangelizációs hetünkkel, ahogy egy énekben énekeljük: „bízd rá arra életed, kiből idvességed árad!” Nem lehet szebben megfogalmazni: „Ó, bízd magad e kegyelemre, Mely gazdagon árad feléd. Váltóságát tedd a magadévá, Hidd, ez számodra is elég!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Belecsodálkozunk annak a szeretetnek a mélységébe, magasságába, széles-ségébe és hosszúságába, amely munkálkodott Jákob és családja életében, és amely munkálkodik ma is. Légy áldott érte, Urunk, hogy ma sincs a bűnre más gyógy-szer és megoldás, csak a szabadítás! Köszönjük, hogy te vagy a Szabadító, mert te megmondtad, hogy szabadítóul jöttél e világra. Köszönjük, hogy vakoknak megnyíltak a szemeik, a foglyok szabadon bocsáttattak, a megkötözöttek feloldattak, az ördögösök Szentlélekkel teltek meg, és magasztalunk azért, hogy ez ma is meg-történhet.

De kevés nekünk, Urunk, ha ez nem velünk történik meg, ha személyesen nem tudjuk elmondani, hogy velem is megtörtént: én is megszabadultam, én is újjá lettem, én is új szívet kaptam. Én is megszentelődő életre törekszem és az ebben való előrehaladásra igyekszem. Ajándékozz meg bennünket bátorító Lelkeddel, Urunk, hogy így legyen!

Így köszönjük meg Neked az elhangzott ígét. Kérünk, hogy hadd találjon szí-ven bennünket, és add, hogy sokan megtérésre szomorodjanak meg, de az életre is, hogy életük áldássá lehessen mások számára! Urunk, hallgass meg bennünket a te kegyelmedből!

Ámen.

447. ének

1. Uram, bocsássad el Szolgádat békével,
Szent ígéreted szerint, Mert te idvezítőd
Én szemeim előtt Nékem nyilván megjelent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél,
Kinek fényességével Nyilván kijelenék
A szent Izráelnek Nagy dicsősége széjjel.